

ORMBERG
Oktober 2009

MALIN

Ik hield Kenny's hand stevig vast terwijl we door het donkere bos liepen. Niet omdat ik in het spook geloofde, natuurlijk niet. Dat deden alleen simpele zielen, zoals Kenny's moeder, die urenlang naar onzinnige televisieprogramma's keek waarin zogenaamde mediums oude huizen doorzochten op zoek naar geesten die niet bestonden.

Maar toch.

Iedereen die ik kende, had bij de steenhoop het geluid van een huilende baby gehoord – een soort langgerekt, verdrietig gehuil. Hij werd de 'spookbaby' genoemd. En ook al geloofde ik niet in geesten en andere onzin, ik wilde geen risico nemen. Daarom ging ik hier nooit in het donker alleen heen.

Ik keek omhoog naar de spitse toppen van de sparren. De bomen waren zo hoog dat ze de hemel bijna aan het zicht onttrokken, net als de kogelronde, melkwitte maan.

Kenny trok aan mijn hand. De bierflesjes rinkelden in het plastic tasje, en ik rook de geur van zijn sigaret vermengd met vochtige aarde en rottende bladeren. Een paar meter achter ons sjokte Anders door de bosbessenstruiken, hij floot een liedje dat ik uit de hitlijsten kende.

'Jezus, Malin.'

Kenny trok aan mijn hand.

'Wat is er?'

'Je loopt nog langzamer dan mijn moeder. Ben je nu al dronken of zo?'

De vergelijking was onterecht – Kenny’s moeder woog zeker tweehonderd kilo, en ik had haar nog nooit een grotere afstand zien afleggen dan die tussen de bank voor de televisie en de wc. En zelfs dan raakte ze al buiten adem.

‘Kop dicht,’ zei ik. Ik hoopte dat Kenny aan mijn toon kon horen dat het grappig bedoeld was en begreep dat de snauw een soort liefdevol respect bevatte.

We hadden nog maar twee weken iets met elkaar. Naast het onvermijdelijke onhandige geflikflooi in zijn bed, dat naar hond rook, hadden we onze tijd besteed aan het onderzoeken en bepalen van de rollen. Hij: dominant, grappig (soms ten koste van mij) en nu en dan overmand door een vroegwijze en egocentrische zwaarmoedigheid. Ik: bewonderend, volgzaam (vaak ten koste van mezelf) en een grootmoedige rots in de branding als hij gedepriemd was.

De liefde die ik voor Kenny voelde, was zo intens, onbezonnen en fysiek dat die me af en toe volkomen uitputte. Toch week ik geen moment van zijn zijde, alsof ik bang was dat hij een droom zou blijken te zijn, een geweldige hersenschim die mijn hunkerende tienerhoofd bij elkaar had gefantaseerd.

De sparren om ons heen leken oeroud. Zachte kussens van mos lagen om de wortels uitgespreid en grijze baarden van korstmoss groeiden op de dikke stammen vlak boven de grond.

In de verte klonk het geluid van een takje dat brak.

‘Wat was dat?’ vroeg ik, misschien net iets te schel.

‘De spookbaby,’ zei Anders op theatrale toon achter me. Die komt je hááálen.’

Hij jankte als een wolf.

‘Jezus, maak haar niet zo bang!’ siste Kenny, die door een onverwachte beschermingsdrift overvallen leek te zijn.

Ik giechelde, struikelde over een wortel en verloor bijna mijn evenwicht, maar daar was Kenny’s warme hand in het

donker. De flesjes rinkelden dof in het plastic tasje toen hij zijn gewicht van zijn ene naar zijn andere voet verplaatste om me te ondersteunen.

Het gebaar maakte me warm vanbinnen.

Het sparrenbos werd dunner, alsof de bomen opzijingen om plaats te maken voor een open plek in het bos, waar de steenhoop zich voor ons uitstreckte. De berg stenen leek op een enorme, gestrande walvis in de maneschijn – overwoekerd door een dikke laag mos en kleine varens, die in de zwakke wind zachtjes heen en weer wiegden.

Achter de open plek tekende het donkere silhouet van de Ormberg zich tegen de nachthemel af.

‘Zeg,’ zei ik, ‘hadden we niet beter bij iemand thuis bier kunnen gaan drinken? Moeten we per se in het bos zitten? Het is ijskoud.’

‘Ik zal je warm maken,’ zei Kenny met een grijns.

Hij trok me zo dicht tegen zich aan dat ik de geur van bier en tabak in zijn adem kon ruiken. Eigenlijk wilde ik mijn gezicht afwenden, maar ik dwong mezelf te blijven staan en zijn blik te beantwoorden, omdat dat van me werd verwacht.

Anders floot, plofte op een grote, ronde steen en pakte een biertje. Hij stak een sigaret op en zei: ‘Ik dacht dat je de spookbaby wilde horen.’

‘Spoken bestaan niet,’ zei ik terwijl ik op een kleinere steen ging zitten. ‘Alleen idioten geloven in dat soort dingen.’

‘Half Ormberg gelooft in de spookbaby,’ repliceerde Anders; hij trok het blikje bier open en nam een slok.

‘Dat bedoel ik,’ constateerde ik.

Anders lachte om mijn opmerking, maar Kenny leek die niet te hebben gehoord. Hij leek zelden te luisteren naar wat ik zei, niet echt. In plaats daarvan ging hij naast me zitten, bracht zijn hand naar mijn achterwerk en stak zijn ijskoude duim onder de rand van mijn broek. Toen bracht hij zijn

sigaret naar mijn mond. Ik nam gehoorzaam een diepe haal, legde mijn hoofd in mijn nek en keek naar de volle maan terwijl ik de rook uitblies.

In de stilte waren de geluiden van het bos goed te horen: het geritsel van de zachte wind die door de varens ruiste, dof getik en gekraak, alsof duizenden onzichtbare vingers over de grond liepen, en een vogel die in de verte spookachtig kraste.

Kenny reikte me een biertje aan.

Ik nam een slok van de bittere, koude drank en tuurde tussen de sparren het donker in. Als iemand zich daar verborgen hield, zich achter een boomstam schuilhield, zouden we hem nooit kunnen zien. Het zou ongelooflijk makkelijk zijn om ons op deze open plek te besluipen, net zo makkelijk als een ree neerschieten binnen een omheining of een vis opvissen uit een aquarium.

Maar waarom zou iemand dat doen, in Ormberg?

Hier gebeurde nooit iets. Dat was waarschijnlijk de reden waarom mensen spookverhalen verzonnen – om niet dood te gaan van verveling.

Kenny liet een gesmoorde boer en maakte nog een blikje bier open. Toen draaide hij zich naar me toe en kustte me. Zijn tong was koud en smaakte naar bier.

‘*Get a room!*’ zei Anders, die ook een boer liet. Luid, alsof de boer een vraag was waarop hij een antwoord verwachtte.

De opmerking leek Kenny te triggeren, want hij schoof zijn hand onder mijn jas en trui en kneep hard in mijn borst.

Ik ging verzitten, zodat hij er beter bij kon, en liet mijn tong langs zijn scherpe boventanden glijden.

Anders stond op. Ik duwde Kenny zachtjes van me af en vroeg: ‘Wat is er?’

‘Ik hoorde iets. Het leek alsof... alsof iemand huilde, of jammerde of zo.’

Anders stootte een klaaglijk geluid uit en lachte toen zo hard dat het bier uit zijn mond spoot.

‘Je bent niet goed bij je hoofd, jij,’ zei ik. ‘Ik ga plassen. Dan kunnen jullie ondertussen naar het spook speuren.’

Ik kwam overeind, liep om de steenhoop heen en nog een paar meter verder. Voor ik mijn spijkerbroek openritste en op mijn hurken ging zitten, draaide ik me om om te kijken of Kenny en Anders me niet konden zien.

Tijdens het plassen kietelde iets tegen mijn dijbeen, wat mos of een plantje. De kou trok langs mijn benen onder mijn jas omhoog.

Ik rilde.

Wat een fantastisch idee om hier bier te gaan drinken, zeg. Echt fantastisch! Maar waarom had ik dan geen bezwaar gemaakt toen Kenny het voorstelde?

Waarom maakte ik nooit bezwaar als Kenny iets voorstelde?

De duisternis was compact en ik viste mijn aansteker uit mijn jaszak. Draaide met mijn duim aan het wielletje en bescheen de grond met het schijnsel van de vlam: herfstbruine bladeren, fluweelzacht mos en de grote, grijze stenen. Daar, in een opening tussen twee stenen vlak naast me, ontwaarde ik iets wits en glads wat op de hoed van een grote champignon leek.

Kenny en Anders hadden het nog steeds over het spook, ze waren uitgelaten en praatten lallend door het bier. De woorden werden snel uitgesproken en tuimelden over elkaar heen, af en toe onderbroken door gelach.

Misschien was het nieuwsgierigheid of misschien had ik gewoon niet zo'n zin om weer naar hen toe te gaan, maar om de een of andere reden wilde ik die champignon beter bekijken.

Groeien er trouwens wel champignons in het bos in deze tijd van het jaar? De enige paddenstoelen die ik ooit had geplukt, waren cantharellen.

Ik hield de aansteker bij de opening tussen de twee stenen

om het ding met het zwakke schijnsel zichtbaar te maken, peuterde een paar blaadjes weg en trok een kleine varen met wortel en al uit de grond.

Ja, er lag inderdaad iets. Iets wat...

Nog steeds gehurkt en met mijn broek op mijn enkels stak ik mijn vrije hand uit en voelde met mijn vinger onderzoekend aan het witte, gladde ding. Het was hard, als steen of aardewerk. Misschien een oude kom? Absoluut geen padenstoel in elk geval.

Ik strekte me een beetje en rolde de steen die erop lag weg. Hij was kleiner dan de andere stenen en minder zwaar, maar toch landde hij met een doffe klap op het mos naast me.

En daar lag hij, de kom, of wat het ook was. Hij was zo groot als een grapefruit, er zat een barst in en er groeide een soort draderig, bruin mos op.

Ik stak mijn hand uit en voelde aan de dunne, donkere draden. Wreef ze tussen mijn duim en wijsvinger, tot mijn hersenen de puzzelstukjes in elkaar legden en ik me realiseerde wat het was.

Ik liet mijn aansteker vallen, stond op, zette een paar wankele stappen het donker in en schreeuwde. De schreeuw kwam uit mijn tenen en leek niet op te houden. Alsof elk zuurstofatoom in mijn lichaam van schrik afzonderlijk door mijn longen naar buiten werd geperst.

Toen Kenny en Anders me te hulp schoten, hing mijn broek nog steeds op mijn enkels en hadden mijn longen de schreeuw nieuw leven ingeblazen.

De kom was geen kom. Het mos was geen mos.

Het was een schedel, met lang, donker haar.

ORMBERG
Acht jaar later – 2017

JAKE

Ik heet Jake. Het moet op zijn Engels worden uitgesproken: Dzjeek, omdat mijn vader en moeder me naar Jake Gyllenhaal hebben vernoemd, een van de beste acteurs ter wereld. Op school spreekt bijna iedereen mijn naam expres verkeerd uit. Dan zeggen ze: Ja-ke, alsof het rijmt op ‘wake’ of ‘sprake’, of nog erger: ‘pake’. Ik wilde dat ik een andere naam had, maar daar kan ik natuurlijk weinig aan veranderen. Ik ben wie ik ben. En ik heet hoe ik heet. Mijn moeder wilde heel graag dat ik Jake zou heten, en mijn vader deed altijd alles wat mijn moeder wilde – misschien omdat hij zielsveel van haar hield.

Zelfs nu mijn moeder dood is, lijkt het alsof ze nog steeds bij ons is. Soms dekt mijn vader per ongeluk de tafel voor haar, en als ik hem iets vraag, duurt het vaak heel lang voor hij reageert, alsof hij probeert te bedenken wat mijn moeder gezegd zou hebben. En dan komt het antwoord: ‘Natuurlijk mag je honderd kronen lenen,’ of: ‘Goed, je mag bij Saga een film gaan kijken, maar je moet om zeven uur thuis zijn.’

Mijn vader zegt bijna nooit nee, al is hij wel wat strenger geworden sinds er in TrikåKungen, de oude textielfabriek, weer een asielzoekerscentrum zit.

Ik wil graag geloven dat hij dat doet omdat hij zo aardig is, maar volgens Melinda, mijn grote zus, is hij gewoon te laks om te protesteren. En terwijl ze dat zegt, gluurt ze met een scheef glimlachje veelbetekenend naar de lege bierblik-

jes op de keukenvloer en blaast perfecte rookkringen, die langzaam opstijgen naar het plafond.

Ik vind Melinda ondankbaar. Ik bedoel, ze mag zelfs in huis roken, dat zou mama nooit goed gevonden hebben. Maar in plaats van daar blij mee te zijn, zegt ze dit soort dingen. Het is ondankbaar, oneerlijk en vooral helemaal niet aardig.

Toen oma nog leefde, zei ze dat mijn vader misschien geen groot licht was, maar dat ik wel in het fraaiste huis van Ormberg woonde, en dat was natuurlijk niet niks. Ik geloof niet dat ze beseftte dat ik heel goed wist wat een ‘groot licht’ was. Hoe dan ook, het was kennelijk geen probleem om een klein licht te zijn, zolang je maar een mooi huis had.

Het fraaiste huis van Ormberg staat vijfhonderd meter van de weg, midden in het sparrenbos, naast een rivier die helemaal naar Vingåker stroomt. Er zijn twee redenen waarom het huis zo mooi is: mijn vader is timmerman en heeft vrijwel nooit werk. Daar hebben we geluk mee, want daardoor kan hij bijna altijd aan het huis klussen.

Mijn vader heeft de jonge bomen om het huis omgehakt en een enorm terras aangelegd, dat groot genoeg is om op te basketballen of te fietsen. Als er geen hek omheen zou staan en je een flinke aanloop zou nemen, zou je van de korte zijde direct in de rivier kunnen springen. Niet dat ook maar één volwassene dat zou willen doen – het water is ijskoud, zelfs midden in de zomer, en op de bodem liggen slijk, algen en vieze, glibberige wormen. In de zomer blazen Melinda en ik onze oude luchtbedden wel eens op en laten we ons met de stroom helemaal meedrijven naar de oude zagerij. De boomkronen vormen een groen dak, dat doet denken aan de opengewerkte kanten tafelkleden die oma haakte. Het enige wat je dan hoort, zijn de vogels, het gekraak van het rubber van de luchtbedden als we ons bewegen en het geruis van de kleine stroomversnelling die uitmondt in het meertje bij de oude zagerij.

Als we bij de stroomversnelling komen, moeten we met de luchtbedden in de hand door het ondiepe, snelstromende water naar het meertje vol waterlelies en algen waden.

In zijn jonge jaren werkte mijn opa, die ik nooit heb gekend, in de zagerij, maar die werd lang voordat mijn vader werd geboren gesloten. Toen mijn vader net zo oud was als ik – veertien jaar – is het vervallen gebouw door skinheads uit Katrineholm in brand gestoken. De zwartgeblakerde ruïnes staan er nog. Van een afstand lijken ze op slagtanzen die tussen de struiken omhoogsteken.

Volgens mijn vader had vroeger iedereen in Ormberg werk: op een boerderij, bij de zagerij, bij Brogrens Mekaniska of bij TrikåKungen.

Nu hebben alleen de boeren nog werk, want alle fabrieken zijn dicht en de banen zijn naar China gegaan. Brogrens Mekaniska staat er stil en verlaten bij: een golfplaten skelet op de vlakte, en het paleisachtige bakstenen gebouw van TrikåKungen is, zoals gezegd, veranderd in een asielzoekerscentrum.

Hoewel van mijn vader bijna alles mag, mogen Melinda en ik daar niet heen. En als het hier om gaat lijkt hij niet na te hoeven denken over wat mijn moeder zou hebben gezegd, want hij geeft onmiddellijk antwoord als we het vragen. Hij zegt dat het voor onze veiligheid is. Waar hij precies bang voor is, is niet duidelijk, maar Melinda reageerde door met haar ogen te rollen, waardoor hij boos werd en over het kalifaat, boerka's en verkrachtingen begon.

Ik weet wat een boerka is en wat verkrachtingen zijn, maar niet wat een kalifaat is, daarom heb ik het opgeschreven, zodat ik het kan googelen – dat doe ik altijd met woorden die ik niet ken, want ik hou van woorden, vooral van moeilijke woorden.

Ik verzamel ze als het ware.

Nog een geheim dat ik niemand kan vertellen. In Orm-

berg word je voor aanzienlijk minder in elkaar geslagen, als je van de verkeerde muziek houdt of boeken leest bijvoorbeeld. En sommigen – zoals ik – worden vaker in elkaar geslagen dan anderen.

Ik loop naar buiten, het terras op, leun tegen het hek en kijk uit over de rivier. De onweerswolken zijn opgelost en hebben een smalle strook van de blauwe lucht blootgelegd, evenals een feloranje zon vlak boven de horizon. De rijp, waardoor de houten vlonders er behaard uitzien, glinstert in de laatste zonnestralen, en onder me stroomt de rivier donker en traag voorbij.

De rivier bevriest nooit – dat komt doordat hij altijd in beweging is. Je zou er de hele winter in kunnen zwemmen, maar dat doet natuurlijk niemand.

De houten vloer van het terras ligt vol takken, die vannacht tijdens de storm van de bomen zijn gewaaid. Ik zou ze misschien bij elkaar moeten rapen en op de composthoop moeten gooien, maar ik ben gehypnotiseerd door de zon, die als een sinaasappel vlak onder een wolk hangt.

‘Jake, kom binnen, verdomme,’ roept mijn vader vanuit de woonkamer. ‘Straks bevries je nog.’

Ik laat het hek los, kijk naar de perfect gevormde, natte afdrukken in de rijp waar mijn handen zaten en ga weer naar binnen.

‘Doe de deur dicht,’ zegt mijn vader vanaf zijn plek in de massagefauteuil voor de grote flatscreen.

Hij zet het geluid zachter met de afstandsbediening en kijkt me aan. Tussen zijn volle wenkbrauwen heeft zich een frons gevormd en met zijn sproetige hand strijkt hij zachtjes over zijn kale kruin, die hij vervolgens reflexmatig naar de knopjes van de niet meer werkende massagefauteuil brengt.

‘Wat deed je buiten?’

‘Naar de rivier kijken.’

‘Naar de rivier kijken?’

De frons tussen zijn wenkbrauwen wordt dieper, alsof ik een moeilijk woord heb gebruikt dat hij niet kent, maar dan lijkt hij besloten te hebben zich er niet meer druk over te maken.

‘Ik ga straks even naar Olle,’ zegt hij terwijl hij het knooppje van zijn spijkerbroek openmaakt om ruimte te geven aan zijn buik. ‘Melinda heeft eten gekookt. Staat in de koelkast. Blijf maar niet op voor me.’

‘Goed.’

‘Ze heeft beloofd om tien uur thuis te zijn.’

Ik knik en loop naar de keuken, pak een blikje cola, ga naar mijn kamer en voel het kriebelen in mijn buik.

Dan heb ik minstens twee uur voor mezelf.

Het is donker als mijn vader weggaat. De deur wordt zo hard dichtgeslagen dat mijn raam trilt, vlak daarna start hij de auto en rijdt weg. Ik wacht een paar minuten tot ik zeker weet dat hij niet terugkomt en ga naar de slaapkamer van mijn ouders.

Het tweepersoonsbed is aan mijn vaders kant niet opge maakt. Aan de kant van mijn moeder ligt het dekbed netjes en strak op het bed en staan de kussens opgeschud tegen de muur. Op het nachtkastje ligt het boek dat ze aan het lezen was voor ze stierf: het boek over dat jonge meisje dat iets met een rijke kerel krijgt die Grey heet. Hij is een sadist die niet verliefd kan worden, maar de meiden zijn toch gek op hem, want meisjes houden van pijn lijden. Dat zegt Vincent in elk geval. Ik vind het moeilijk om dat te geloven, ik bedoel, wie wil er nou geslagen worden? Ik niet in elk geval. Ik denk eerder dat die meid van Greys geld houdt, want iedereen houdt van geld en de meeste mensen doen alles om rijk te worden.

Zoals je laten slaan of een vieze sadist pijpen.

Ik loop naar de kledingkast van mijn moeder en schuif de spiegeldeur opzij. Hij loopt een beetje aan, en ik moet even goed duwen voor hij opengaat. Dan glijd ik met mijn hand over de kledingstukken: glad zijde, paillettenjurken, zacht fluweel, ruwe spijkerbroeken en gekreukt, ongestreken katoen.

Ik doe mijn ogen dicht en slik.

Het is zo mooi, zo perfect. Als ik rijk was, net zo rijk als die Grey, zou ik een *walking closet* nemen, of hoe dat ook heet. Ik zou voor elke gelegenheid en elk jaargetijde een handtasje hebben, die aan speciale haken in de kledingkast zouden hangen, en mijn schoenen zouden in een aparte kast met verlichting staan.

Natuurlijk weet ik dat dat onmogelijk is. Niet alleen omdat het heel veel geld kost, maar omdat ik een jongen ben. Het zou volkomen verknipt zijn om een kledingkast met meisjeskleden te hebben. Dat zou het ultieme bewijs zijn dat ik een freak ben. Nog verknipter dan die Grey – want vrouwen slaan en vastbinden is oké, maar je als vrouw kleden niet.

Niet in Ormberg in elk geval.

Ik pak de goudkleurige paillettenjurk met de smalle schouderbandjes en glanzende, gladde voering. Mijn moeder droeg hem altijd op oudejaarsavond en die keer dat ze met haar vriendinnen een cruise naar Finland maakte.

Ik hou hem voor me en zet een paar stappen naar achteren, zodat ik mezelf in de spiegel kan zien. Ik ben mager, en mijn bruine haar zit als een pluim om mijn bleke gezicht. Voorzichtig leg ik de jurk op het bed en loop naar het ladekastje. Trek de bovenste la open en pak een zwarte bh met kant.

Het ziet er een beetje maf uit natuurlijk, omdat er niets op de plek zit waar borsten horen te zitten, alleen een platte,

melkwitte borstkas met kleine, rare tepels. De bh staat recht naar voren. Ik stop in elke cup een opgerolde sok en laat de jurk over mijn hoofd glijden. Elke keer als ik deze paillettenjurk aantrek, merk ik weer hoe zwaar hij is – zwaar en koud op mijn huid.

Ik bekijk mezelf in de spiegel en voel me ineens ongemakkelijk, ik had beter de kleren van iemand anders kunnen aantrekken dan die van mijn moeder, maar ik heb zelf natuurlijk geen meisjeskleren en Melinda heeft bijna alleen maar spijkerbroeken en topjes; zij zou nooit zoiets moois dragen.

Ik bedenk welke schoenen het best bij de jurk passen. De zwarte met de roze steentjes of de sandalen met de blauwe en rode riempjes? Ik kies voor de zwarte schoenen – die neem ik bijna altijd, want ik ben gek op de glinsterende roze steentjes. Ze doen me denken aan de dure sieraden die de meisjes in de YouTube-filmpjes dragen waar Melinda altijd naar kijkt.

Ik zet nog een stap naar achteren en bestudeer mijn spiegelbeeld. Als mijn haar iets langer was geweest, had ik echt op een meisje geleken. Misschien kan ik het een beetje laten groeien, zodat het in elk geval lang genoeg is om op te steken.

Dat is een prikkelende gedachte.

Terwijl ik naar Melinda's kamer loop, laat ik sporen achter in het dikke tapijt. Mijn vader heeft in alle kamers, behalve de keuken, tapijt gelegd, omdat het zo lekker is om op te lopen. Het zachte gevoel onder de hooggehakte schoenen vind ik heerlijk, bijna alsof ik over gras loop, alsof ik buiten ben.

Melinda's make-up is groot en rommelig. Ik werp een blik op de klok en stel vast dat ik op moet schieten. Ik zet dikke kohlijnen om mijn ogen, net als die zangeres, Adele, en doe wijnrode lippenstift op mijn lippen. Er verspreidt

zich een warmte in mijn lichaam als ik mezelf in de spiegel zie.

Ik ben echt mooi.

Ik ben Jake, maar toch ook weer niet, want ik ben mooier en perfecter en eigenlijk meer mezelf dan zonet.

In de hal trek ik een vest van Melinda aan – buiten is het rond het vriespunt, en ook al zou ik het graag willen, ik kan niet alleen in deze jurk naar buiten. Het zwarte wollen vest prikt en de knopen zijn eraf, waardoor het niet dicht kan. De kou slaat op mijn benen als ik de voordeur opendoe. Ik leg de sleutel onder de lege, gebarsten bloempot en begin naar de weg te lopen. Het grind knerpt onder mijn gewicht en ik moet mijn best doen om mijn evenwicht te bewaren op deze hooggehakte schoenen.

De nacht is donker, kleurloos en ruikt naar natte aarde.

Er valt wat regenachtige sneeuw. De jurk maakt een beetje geluid als ik loop, hij ruist als het ware. De sparren staan zwijgend langs de weg, en ik vraag me af of ze me zien en wat ze in dat geval denken. Maar ik denk niet dat de sparren iets op mijn kleding aan te merken hebben. Het zijn maar sparren.

Ik sla van het pad af.

Zo'n honderd meter voor me ligt de provinciale weg. Daar kan ik heen lopen, maar niet verder, want dan zou iemand me kunnen zien, en dat zou het ergste zijn wat er kan gebeuren. Erger dan de dood zelfs.

Ik vind het heerlijk om alleen door het bos te lopen – helemaal in de kleren van mijn moeder. Ik doe alsof ik door Katrineholm loop, op weg naar een bar of een restaurant.

Maar dat zal natuurlijk nooit gebeuren.

Een paar meter voor de weg blijf ik staan. Sluit mijn ogen en probeer zo veel mogelijk van het moment te genieten, want ik weet dat ik zo dadelijk weer terug moet. Terug naar het luxueuze huis van Ormberg, naar de flatscreen, de mas-

sagefauteuil en mijn kamer met alle filmposters. Terug naar de koelkast die vol ligt met fastfood en met een ijsmachine die het pas doet als je er een paar keer hard met je vuist op hebt geslagen.

Terug naar de Jake zonder jurk, bh en hooggehakte schoenen.

Koude regendruppels vallen op mijn huid, sijpelen langs mijn nek tussen mijn schouderbladen naar beneden.

Ik ril, maar eigenlijk is het niet eens zulk slecht weer. Niet als je het vergelijkt met gisteren in elk geval – toen woei het zo hard dat ik dacht dat het dak eraf zou vliegen.

Dan hoor ik ergens een klap, misschien is het een ree – er zijn hier veel wilde dieren. Mijn vader kwam een keer met een hele ree thuis, die Olle had geschoten. Hij had hem een paar dagen ondersteboven in de garage laten hangen voor hij hem wilde en in stukken sneed.

Meer geluiden.

Brekende takken en nog iets, gesmoord gekreun, als van een gewond dier. Ik verstijf en tuur het donker in.

Er beweegt iets tussen de sparren, iets kruipt door het kreupelhout naar me toe.

Een wolf?

Deze gedachte komt uit het niets naar boven, terwijl ik weet dat hier geen wolven zijn. Alleen elanden, reeën, vossen en hazen. Het gevaarlijkste dier in Ormberg is de mens, dat zegt mijn vader zelfs.

Ik draai me om om terug naar huis te rennen, maar blijf met mijn hak in de grond steken en val achterover. Een scherpe steen dringt mijn handpalm binnen en ik voel een felle pijn in mijn stuitje.

Meteen daarna komt er een vrouw uit het bos gekropen.

Ze is oud. Haar haar hangt in natte slierten om haar gezicht en haar kleren, een dunne blouse en een spijkerbroek, zijn nat en gescheurd. Ze draagt geen jas en schoenen en

haar armen zijn besmeurd met bloed en vuil.

‘Help me,’ zegt ze met een stem die zo zwak is dat ik haar woorden amper versta.

Ik schuif over de grond naar achteren om weg te vluchten. Ik ben ineens doodsbang, want ze lijkt op een heks of zo’n gestoorde moordnares uit de horrorfilms waar ik altijd met Saga naar kijk.

Het is harder gaan regenen en om me heen vormt zich een grote plas. Ik ga op mijn hurken zitten, trek mijn schoenen uit en hou ze in mijn hand.

‘Help me,’ mompelt ze weer terwijl ze overeind komt.

Ik weet natuurlijk dat ze geen heks is, maar misschien is ze wel gek. En gevaarlijk. Een jaar geleden heeft de politie in Ormberg een geschifte gast opgepakt; hij was ontsnapt uit het Karsuddens-ziekenhuis in Katrineholm en had zich bijna een maandlang in verschillende lege zomerhuisjes schuilgehouden.

‘Wie ben je?’ vraag ik terwijl ik achteruitloop en mijn voeten in het natte mos voel wegzakken.

De vrouw blijft staan. Ze kijkt verbaasd, alsof ze niet weet wat ze op mijn vraag moet antwoorden. Ze kijkt naar haar armen, duwt een tak weg, en ik zie dat ze iets in haar hand heeft, een boekje of een notitieboekje.

‘Ik ben Hanne,’ zegt ze na een paar seconden.

Haar stem klinkt vaster nu, en als ze mijn blik ontmoet, lijkt het alsof ze een glimlach probeert te forceren.

Ze gaat verder: ‘Je hoeft niet bang te zijn. Ik zal je niks aandoen.’

De regen slaat op mijn wang terwijl ik haar aankijk.

Ze ziet er inmiddels anders uit, minder als een heks en meer als een oudere vrouw. Een ongevaarlijke oudere vrouw, die is gevallen in het bos en haar kleren heeft opgehaald. Misschien is ze verdwaald en kan ze de weg naar huis niet meer vinden.

‘Wat is er gebeurd?’ vraag ik.

De oude vrouw die Hanne heet, kijkt naar haar kapotte kleren en vervolgens naar mij. Ik zie wanhoop en angst in haar ogen.

‘Dat weet ik niet meer,’ zegt ze zacht.

Op dat moment hoor ik het geluid van een auto die in de verte komt aanrijden. De oude vrouw lijkt het ook te horen, want ze zet een paar stappen naar de grote weg en begint met haar armen te zwaaien. Ik loop achter haar aan naar de berm en tuur in het donker naar het voertuig dat dichterbij komt. In het schijnsel van de koplampen zie ik dat Hannes blote voeten onder het bloed zitten, alsof ze zich aan scherpe takjes en stenen heeft gesneden.

Maar ik zie ook iets anders, ik zie de pailletten van mijn jurk in het licht glinsteren als sterren aan de hemel in een heldere nacht.

Ik weet niet wie er in de auto zit die daar komt aanrijden – het kan een buurman of de broer van een vriend zijn, of die gekke oude man die aan de andere kant van de kerk woont, maar de kans is in elk geval heel groot dat het iemand is die ik ken.

Angst maakt zich meester van mijn lichaam, draait mijn ingewanden om en knijpt mijn hart fijn.

Voor mij is er maar één ding erger dan heksen, psychiatrische patiënten en gestoorde moordenaressen, en dat is te worden ontdekt – dat iemand me in deze paillettenjurk met opgerolde sokken in de oude bh van mijn moeder te zien krijgt. Als dit bekend wordt in Ormberg, kan ik mezelf net zo goed meteen neerknallen.

Ik loop achterwaarts het bos weer in en verstop me achter een paar struiken.

De bestuurder moet me hebben gezien, maar heeft me waarschijnlijk niet herkend. Het is donker, het regent dat het giet en ik ben per slot van rekening verkleed.

De auto stopt en het raampje glijdt zoemend omlaag. Muziek stroomt de nacht in. Ik hoor de oude vrouw met de automobiliste praten, maar herken haar en haar auto niet. Na een minuut doet de oude vrouw het achterportier open en springt de auto in, die in de nacht verdwijnt.

Ik sta op en loop naar de weg, die als een donkere, glanzende slang door het bos loopt. Het enige wat ik hoor, is de regen.

De oude vrouw die Hanne heet, is weg, maar er ligt iets op de grond – een bruin boekje.